

[Alfred Jensen.]

offentlige debat har til fulde bekræftet, at lovforslaget ville blive benyttet til forsøg på at gennempresse militaristernes ønsker. De stillede spørgsmål og de refererede svar i udvalgets beretning viser, at det i høj grad har været oprustning, der har været diskuteret. Selve beretningen giver ikke nogen mulighed for at danne sig et billede af, hvorvidt der har været ydet modstand mod de militaristiske krav.

Den omstændighed, at lovforslaget i denne samling fremtræder i ændret skikkelse, viser, at regeringen og regeringspartierne repræsentanter ikke står særlig fast, men er tilbøjelige til at give efter. Ændringerne i §§ 9, 10 og 11, hvori der er ansat minima for de forskellige styrker, er ganske tydeligt en indrømmelse til oprustningstilhængerne. Hærens stående styrke skal omfatte mindst 13 000 mand, og reserveenhederne mindst 55 000, det vil altså sige, at der nu fastsættes en bundgrænse. Selv om tallene svarer til de styrker, regeringen har tænkt sig nu, står det dog fast, at ministeren ikke har nogen mulighed for yderligere at begrænse styrkernes antal, hvorimod der er mulighed for en forøgelse, idet der ikke er fastsat nogen overgrænse. Det giver militaristerne mulighed for at fortsætte presset for at få endnu flere soldater.

Der er altså tale om en reel skærpelse af regeringens oprindelige lovforslag, og det understreger, at vi havde ret, da vi sagde, at lovforslaget bød på øget oprustning.

Efter debatten at dømme bliver resultatet af den fortsatte forhandling endnu større indrømmelser til venstre og de konservative. Man bemærker således, at udgiftsbeløbet vil blive forøget. De 985 mill. kr. årlig er ikke nok. Oppositionen i udvalget taler om et par hundrede millioner kroner mere, mens generalerne sætter ind for at få bevilningerne endnu højere op.

Udvalget har også interesseret sig for raketvåben og atomvæbning. Skønt offentligheden gennem kendte personligheder og videnskabsmænds indsigelse mod atom- og kernevåben er velforsynet med oplysninger om de frygtelige virkninger af kernevåbnet, har udvalget ment det nødvendigt at afæske forsvarsstaben en redegørelse herfor. Redegørelsen er holdt i beherskede former, men bekræfter fuldt ud det indtryk, man

fik efter atombombernes eksplosion over Hiroshima og Nagasaki. Det oplyses, at den mindste bombe i byområder vil ødelægge alt inden for en radius af 370 m. Kun 10 pct. af befolkningen vil kunne overleve, medens resten, 90 pct., vil dø som følge af kvæstelser, radioaktiv stråling m. m. Selv med disse oplysninger i hånden er der medlemmer, der går ind for, ja, rejser krav om atomvæbning. Vi kan udtrykke vor tilfredshed med, at regeringen har afvist kravet og fortsat afviser atomvæbningen.

Der er dog ingen grund til at regne med, at dette spørgsmål vil udgå af den offentlige debat. Kravet om atomvæbning vil fortsat blive ført frem, i første række som krav om at få raketterne udstyret med atomladninger. Generalerne sætter jo stærkt ind for anskaffelse heraf, idet der slås stærkt på raketternes ringe værdi uden en sådan ladning. Disse krav understreger, hvilken fare opstillingen af raketskyts egentlig indebærer, og det er givet, at planerne om opstilling af raketbatterier i Jylland, enten det måtte blive ved Varde, Århus eller Ålborg, vil give øget baggrund for disse krav.

Det virker også foruroligende, at officererne trods regeringens afvisning af atomladningerne fortsat sætter ind for opstilling af raketskyts. Atomladninger til raketterne vil såvel i freds- som i krigstid være en stor fare for befolkningen. Vi må derfor også ved denne lejlighed vende os mod opstilling af raketskyts. Som bekendt har opstillingen heraf også betydet, at spændingen i de internationale forhold er blevet øget. Sovjetunionen gjorde som bekendt i sin tid opmærksom på, at den betragtede anskaffelse af raketskyts som en uvenlig handling mod den. Det er vel også klart, at disse raketbaser i tilfælde af en storkrig i denne del af verden omgående vil blive mål for langt-rækkende raketter.

Det vil være fejlagtigt at sætte sin lid til, at tilstedeværelsen af kernevåben betyder, at der ikke kan komme krig. Ministerpræsident Khrustjov har i sin tale i FN's generalforsamling gjort opmærksom på, at en stat, over hvis område der bliver kastet en kerne-ladning som følge af ond hensigt, en teknisk fejl eller en tilfældighed, næppe vil give sig tid til at undersøge, hvad der har været årsagen til denne handling, men vil blive nødt til at reagere som på et militært an-